

ΘΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΥΑΛΟΥ.

(PAUL FEVAL)

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. α.)

Ἐν τῷ ἅμα συνεκινήθη τὸ πλῆθος, καὶ ὀγγώδης τις κολοσσός, φέρων περὶ τὴν ὄσφυν καθημαγμένον διάζωμα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ βῆμα, ἀνατρέπων τὰ πάντα ἐπὶ τῆς διαβάσεώς του.

Ἰδοὺ, εἶπε θέτων τὸν πόδα του εἰς τὰς βαθμίδας· ἰδοὺ ὁ Βαλθάσαρ!

— Εὐγε, Βαλθάσαρ! ἀνέκραξε πάλιν ὁ ὄχλος.

— Ἐκεῖν' ὅπου θὰ σὰς εἰπῶ, ἐπανελάβεν ὁ γίγας, μακρὺ δὲν εἶναι, πονηρὸν εἶναι. Κάτι ἔλεγαν ἐδῶ· τὸν Κόντην, τὸν υἱὸν τοῦ κρεωπώλου, ἔλεγαν. Αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἐγὼ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ δουλεύσω τὸν πατέρα του, καὶ τὸν εἶδα νὰ πεθάνῃ ἀπὸ λύπην πῶς ὁ υἱὸς του δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του... Ὡ! τί ἀξιόλογον ἐπάγγελμα, ἀδελφούλῃ μου.

— Ἀφες αὐτὰ, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶναι λόγος κάποιον νὰ σκοτώσωμεν, δὲν εἶν' ἀλήθεια. Ὅταν ἀρχίσωμεν μίαν φορὰν, μὲ φαίνεται πῶς εἶναι κρίμα νὰ σταθώμεν 'ς τὴν μέσῃ. Ὁ Κόντης εἶναι κακόμοιρος ἄνθρωπος, ὁ βασιλεὺς ὅμως εἶναι τρελλός. Ὑστερ' ἀπὸ τὸν Κόντην θὰ ἔλθῃ ἄλλος.

— Ἐχε δίκαιον, ἐπευφήμησαν τινὲς φωναί.

— Θὰ σκοτώσωμεν κ' ἐκεῖνον τὸν ἄλλον. ἐπανελάβεν ὁ Βαλθάσαρ. Ὑστερ' ἐπ' ἐκεῖνον θὰ ἔλθῃ πάλιν ἄλλος, καὶ τελειωμὸν δὲν θὰ ἔχουν. Τὸ εὐκολώτερον εἶναι νὰ σκοτώσωμεν τὸν βασιλέα.

Αἰφνυδία σιωπὴ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ Σίμων, ἀναπηδήσας ἐπὶ τῆς ἔδρας του, τολμᾶς νὰ προτείνῃς τὸν φόνον τοῦ Βασιλέως;

— Διατὶ ὄχι; ἐρώτησεν ἀταράχως ὁ Βαλθάσαρ.

— Μὰ τὸ αἷμα τῶν Σούζων, ἀπήντησε θυμωθεὶς ὁ νέος. Ὁ ἀνόσιος αὐτὸς λόγος εἶναι ὁ τελευταῖος ὅς-τις θέλει ποτὲ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Καὶ ἐρρίφθη κατὰ τοῦ γίγαντος μὲ τὸ ξίφος γυμνόν.

— Προδοσία! προδοσία! ἤκούσθη πανταχόθεν. Εἶναι κατάσκοπος τῆς αὐλῆς. Θάνατος! θάνατος!

Καὶ πανταχόθεν περιουκλωθεὶς ὁ Σίμων, ἐρρίφθη κατὰ γῆς, καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἀφωπλίσθη.

— Ὡμοσεν εἰς τὸ αἷμα τῶν Σούζων, ἔλεγαν οἱ ὀρμητικώτεροι. Εἶναι βέβαια δούλος τοῦ νέου Καστελ-μελχώρου, τοῦ καλοῦ κόμητος, ὅστις χθὲς μόλις ἔφθασεν εἰς Λισαβῶνα, καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Κόντην.

— Ψεύδεσθε! ἠθέλησε νὰ εἰπῇ ὁ Σίμων. Ὁ Κόμης Καστελμελχώρας εἶναι ἐντιμὸς Πορτογάλλος, ἀποστρεφόμενος καὶ περιφρονῶν τὸν Κόντην ὡς καθεὶς ἐξ ὑμῶν.

Ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ πλῆθους ἦσαν ἐκεῖ καὶ πολλοὶ τῶν προμηθευτῶν τῆς οἰκίας τοῦ Κόντη· διότι ὁ αὐτὸς πωλητὴς ἤμπορεῖ κάλλιστα τὸ πρῶν νὰ πωλῇ

ὑποδήματα ἢ ἀνάκροκον ἔνδυμα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, οὗ τινος θὰ ζητήσῃ τὸ ἐσπέρας τὴν κεφαλὴν. Τινὲς δὲ τῶν προμηθευτῶν τούτων εἶχον ἰδῆ τὸν Λουδοβίκον Βασκονγέλλον Υ. Σούζαν, Κόμητα Καστελμεχώραν, παρουσιασθέντα τὸ πρῶν εἰς τὸν αὐλικόν, καὶ ἔσπευσαν νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τούτου. Ἡ περίστασις αὕτη ἐκορύφωσε τὸν κίνδυνον τοῦ Σίμωνος, καὶ ὁ θάνατός του ἀπεφασίσθη.

— Τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, αὐθένται καὶ κύριοι, εἶπεν εἰς τῶν μαθητευομένων. Τὸ ἔργον τοῦ δημίου ἀνήκει δικαιοματικῶς εἰς τὸν Βαλθάσαρ.

Οἱ ἐργοστασιάρχαι καὶ οἱ συνεχνιάρχαι εἶχον ἀπολέσει πᾶσαν ἐπιβρόχην ἐπὶ τοῦ παροξυνθέντος ἐκείνου ὄχλου, καὶ δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ τὸν πρᾶνῶσιν. Ἀμφίβολον δὲ εἶναι ἂν εἶχον καὶ τὴν θέλησιν νὰ σώσωσι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις τὴν ἐπαύριον ἤρκει νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὴν κεφαλὴν τῶν εἰς τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου. Διὰ τοῦτο αὐτοὶ μὲν ἔμενον ἀδιάφοροι θεαταὶ τῆς σκηνῆς, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἀπεδέχετο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρότασιν τοῦ μαθητευομένου. Ὁ Βαλθάσαρ ἦν ὁ εὐδοκίμων ἐν τῇ συνελεύσει, καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ὑποπτεῖν ὁ ἴδιος, εἶχεν ἀποκτήσῃ μεγάλην δημοτικότητα. Ὁ Σίμων ἐπομένως ἐσύρθη μέχρις αὐτοῦ, καὶ ὁ μαθητευόμενος προσέφρων εἰς τὸν γίγαντα ἐκ τῆς ἀκωκῆς τὸ ξίφος τοῦ δυστυχοῦς νέου, ἐνευσε νεῦμα ἐκκρατικώτατον.

Τὸ νεῦμα τοῦτο ἐννόησεν ὁ κρεωπώλης, καὶ ἐπανελάβεν ἀταράχως τὸ φλεγματικόν του « διατὶ ὄχι; » ἔπειτα δὲ ἀρπάσας τὸ ὄπλον, ἐξέτασε τὴν λεπίδα ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡς λέγων ὅτι εἶναι καλὴ, καὶ ἐτέθη εἰς κατάλληλον θέσιν. Τότε οἱ κρατοῦντες τὸν Σίμωνα ὠπισθοδρόμησαν ἐν βῆμα, καὶ ὁ κρεωπώλης ὕψωσε τὸ ξίφος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Σίμων, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀνηγέρθη ὑπερφάνως, καὶ ἠτένισε τὸν δῆμιόν του.

Ὁ Βαλθάσαρ ἀγῆσας τότε τὸ ξίφος νὰ πέτῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Αὐτὸ ἀλλάζει, εἶπεν, ἀλλάζει ὅλως διόλου.

— Λοιπὸν; τί ἠκολούθησεν; ἔλεγεν ἡ συνέλευσις, ἥτις περιμένουσα τὴν κεφαλικὴν ἐκτέλεσιν, δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ τὴν στερηθῇ.

— Ἠκολούθησεν, ἀπεκρίθη ὁ Βαλθάσαρ, ὅτι αὐτὸ διαφέρει ὅλως διόλου.

— Πάρε σὺ τὸ ξίφος, Διέγε, εἶπε μία φωνή, καὶ κτύπα. Αὐτὸς μόνον πρόβατα ἤξεύρει νὰ σφάζῃ φοβεῖται.

Τινὲς ἐργάται ἐρρίφθησαν νὰ λάβωσι τὸ ξίφος, ἀλλ' ὁ Βαλθάσαρ τοὺς προέλαβε, καὶ σταθεὶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Σίμωνος, διέγραψε μὲ τὴν λεπίδα δύο ἢ τρεῖς δεκάδας καμπύλων τῶσων εὐστόχων, ὥστε ἐν τῷ ἅμα εὐρύς κύκλος ἔμενε κενὸς πέριξ του.

— Ἀφ' οὗ σὰς λέγω, κύριοί μου, ὅτι αὐτὸ ἀλλάζει ὅλως διόλου, ἐπανελάβε μὲ μεγίστην ἀταραξίαν... Ἀκούσατε. Ἄν ἔχετε μεγάλην ὄρεξιν νὰ μὲ ἰδῆτε νὰ κόπτω κεφαλὰς, συμφωνήσατε μεταξὺ σας, καὶ δόσατέ με καμμίαν ἄλλην. Αὕτη εἶναι κεφαλὴ γενναίου, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσεύρετον. Μῆτε σεῖς μὴτ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐγγίσωμεν μίαν του τρίχα.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν; Ἐρώτησεν εἰς τῶν γερόντων.

— Ἄν τὸν γνωρίζω;... Ναὶ καὶ ὄχι... Ἀλλὰ καὶ σεῖς ὅταν τώρα μ' ἐχειροκροτούσατε, ἤξεύρετε ποῖος εἶμαι;

— Τὸν ἐγγυᾶσαι.

— Μὰ τὴν κεφαλὴν μου.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Αὐτὸς μᾶς περιπαῖζει, εἶπον οἱ ἐργοστασιάρχαι, ἐνθουσιάζοντες τὴν ἐπαύριον μετὰ τρόμου. Συνεννοεῖται μὲ τὸν ἀγνώστου αὐτὸν νέον, καὶ οἱ δύο εἶναι κατάσκοποι τῆς αὐλῆς.

— Ἀληθέστατον εἶναι, ἐψιθύρισε ὁ Γάσπαρ πρὸς τὸν γείτονά του. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἀπηντήσα τὸν ἀπαταιῶνα ἐκεῖνον εἰς τὴν πλατεῖαν συνωδευμένον ἀπὸ ἑνα ἱππότην τοῦ στερεώματος.

— Δὲν μένει πλέον ἀμφιβολία. Γίνῃ ὅ,τι γίνῃ, πρέπει νὰ τοὺς συλλάβωμεν.

Ὁ Βαλθάσαρ ἔλαβεν ἀπειλητικὴν θέσιν.

— Ὅρθως, εἶπε πρὸς τὸν Σίμων· ἔπαρε τὸ σπαθί σου. Γνωρίζω πῶς ἤξεύρεις νὰ τὸ μεταχειρίζεσαι. Ἐγὼ, ἔχω τὴν μάχαιράν μου... Δύω μὲ χιλίους δὲν εἶναι πολλοί, μῆτε ἀνήκουστον ὅμως δὲν εἶναι. Ἐτοιμάσου.

Οἱ δὲ πολῖται ἀντιπαρωτρύνοντο ὅπως ἐφορμήσωσι κατὰ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, [ἀλλὰ καὶ νεῖς δὲν ἔδιδε τὸ παράδειγμα. Ὁ Σίμων εἶχεν ἀνεγερθῆ ἡ δὲ ὄψις του, ἐφ' ἧς ἐπέπνεεν ἀτάραχος γενναϊότης, ἠῤῥεαν τὸν δισταγμὸν τῆς ὁμηγύρεως.

— Αἱ κύριοί μου, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ μετ' ὀλίγα λεπτά, βλέπω καὶ σεις πῶς δὲν ἔχετε περισσοτέραν ὀρεξιν ἀπὸ ἡμᾶς ν' ἀρχίστητε. Ἀμέσως θὰ συνεννοηθῶμεν. Εἰπέτε με, θέλετε νὰ σᾶς φιλεύσω μίαν ἱστορίαν; Ἀκούσατέ την· θὰ σᾶς κάμῃ νὰ περάσετε μίαν ὥραν, καὶ αἱ γυναῖκές σας θὰ πιστεύσουν ὅτι κατὰ κατωρθώσατε αὐτὴν τὴν νύκτα. Ἡ ἱστορία μου εἶναι νωπὴ, ἐγίνε σήμερον τὸ πρῶτ', καὶ ἔλαβον αὐτὴν μέρος καὶ σεις καὶ ἐγώ. Τοῦ δράματος ἐγὼ ἤμην τὸ θῆμα, καὶ σεις οἱ δειλοὶ καὶ ἄκακοι θεαταί, — καθὼς πάντοτε, κύριοί μου. Ποῖος δὲ ἦτον ὁ ἥρωας, ἀμέσως θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ.

Ἡξεύρετε ὅτι σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ Κόντης ἐσήμανεν ὅλας τὰς σάλπιγγας τῶν βασιλικῶν περιπόλων διὰ νὰ σᾶς προσκαλέσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ νὰ σᾶς ὑβρίσῃ κατὰ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ. Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς, ὅσους δὲν εἶχε τελειώσει ὁ φόβος, εἶδαν ἴσως ὅτι ὁ αὐλικὸς ἐκτύπησε μὲ τὸ σπαθί εἰς τὸ πρόσωπον ἑνα δυστυχῆ, ὅστις δὲν εἶχε τρόπον νὰ ἐκδικηθῇ... Τὸ εἶδατε;

— Ναί.

— Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ὑπέφερε πόνους. Τότε ἐπροχώρησεν ἑνας ἄνθρωπος, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ δῆματα τοῦ Κόντη ἤπλωσε καὶ ἔδωσε τὸ μανδύλι του εἰς τὸν σαλπικτὴν διὰ νὰ στεγνώσῃ τὸ αἷμά του καὶ νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν του.

— Γενναῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν εἰς τῶν πρεσβυτέρων, διότι ἠψήφισε τὸν θυμὸν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ ὁ θυμὸς τοῦ ὑπουργοῦ εἶναι θάνατος... ποῖος ἦτον;

— Θὰ τὸ μάθετε... Ὁ σαλπικτὴς ὅμως ἤμην ἐγώ... Ὡ! ἠσυχάσατε! Τί σᾶς μέλλει τί ἤμην τὸ πρῶτ'. Ἀπόψε εἶμαι κρεωπῶλης δουλὸς σας. Ἐπειτα ἐδῶ βλέπω τὸν ῥάπτην τοῦ Κόντη, τὸν ὀλοποιόν, τὸν σκευοποιόν του. Διατί πιστεύεσθε ὀλιγώτερον εἰς ἐμέ παρὰ εἰς αὐτούς; Ὁ Κόντης τοὺς καλοπληρώνει αὐτούς, καὶ μὲ κακοπληρώνει ἐμέ. Ἐκ μέρους των νὰ τὸν μισοῦν εἶναι ἀχαριστία, ἐκ μέρους μου εἶναι δικαιοσύνη. Τὸ ζῦγι κλίνει πρὸς ἐμέ. Ἀλλ' ἄς τ' ἀφήσωμεν... Ὅταν ὁ αὐλικὸς ἐτελείωσεν τὴν ἀναιδῆ φυλλοστρόχαν του, καὶ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, σεις ἐκάματε τόπον, σεις ἀπεσύρθητε, καθὼς θ' ἀπεσύρετο καὶ ἑνα κοπάδι ἀπ' ἐ-

κεῖνα τὰ πρόβατα ὅπου τώρα ἐλέγατε. Ἐνας μόνος ἄνθρωπος δὲν ἐσάλευσεν, ἑνας μόνος ἄνθρωπος ἐκλείσεν τὸν δρόμον τοῦ Κόντη, καὶ ὅταν ὁ αὐλικὸς ἠθέλησε κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ κτυπήσῃ, ἤρε τὸν ἀνθρώπον του. Τὸν ἴδετε ὅλοι πῶς τὸν ἐκύλησεν εἰς τὴν σκόνιν, καὶ ὅλοι ἠκούσατε τὰς λέξεις αὐτάς; — Τοῦτο ὁ λαὸς τῆς Λισαβῶνος εἰς σὲ τὸν υἱὸν τοῦ κρεωπώλου. Εἶναι οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀποδοῦλου λόγοι;

— Ὅχι, ἀνέκραξε τὸ πλήθος ἐντελῶς μεταμεληθὲν. Ὅστις ἐκτύπησε τὸν Κόντην εἶναι γενναῖος ἄνθρωπος. Ὅστις τὸν ἐκτύπησεν ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ τῆς Λισαβῶνος, εἶναι καλὸς πολίτης... Τὸ ὄνομά του;

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν τὸ ἤξεύρω. Τί μᾶς μέλλει τὸ ὄνομά του; Ἐκεῖνος ὅστις ἠψήφισε τὸν θυμὸν τοῦ Κόντη διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ, ὅστις τὸν ἐκρήμνησεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, τριγυρισμένον ἀπὸ τὴν φρουράν του, διὰ νὰ σᾶς ἐκδικήσῃ, ἐκεῖνος εἶναι ἐμπρὸς σας, εἶναι αὐτός!

Καὶ ἔψαυσε τὸν ὦμον τοῦ Σίμωνος.

— Ἀληθὲς! ἔκραξεν εἰς τῶν μαθητευομένων, τὸν γνωρίζω!

Καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ φωνάζωσι·

— Καὶ ἐγώ, καὶ ἐγὼ τὸν γνωρίζω.

— Καλὰ σὲ εἶπα συμπέθερε, ἐψιθύρησεν ὁ Γάσπαρ Ὅρτας Βάζος πρὸς τὸν γείτονά του, ὅτι κάπου εἶδα αὐτὸν τὸν νέον.

— Ἐλεγε, ἀπεκρίθη ὁ γείτων, ὅτι συνωδύετο ἀπὸ ἑνα πεθιπόλον τοῦ Βασιλέως.

— Εἶπα τοῦτο τῷ ὄντι;... Συμπεθερέ μου, ἐγήρασα.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ, μίαν λέξιν ἀκόμη. Ἐχετε πολλὴν ἀνάγκην ἀρχηγοῦ ἀνδρείου. Ὁ νέος αὐτὸς μᾶς ἀπέδειξε τὴν γενναϊότητά του ἄς γίνῃ στρατηγὸς μας.

Ὁμόφρωνος εὐφημία διαδέχθη τὰς λέξεις ταύτας, καὶ οὐδεμία φωνὴ δὲν ἀντίπεν. Ὅλοι οἱ νέοι τῆς ὁμηγύρεως ἦσαν πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τοῦ γενναίου ἐκείνου ἀγνώστου, καὶ οἱ γέροντες ἠδύαριστοῦντο ἀποκλίνοντες ὅσον ἐνεδέχτο τὴν εὐθύνην ἀφ' ἑαυτῶν.

Ὁ δὲ Ὅρτας Βάζος, ἀναλαβάνων τὰ προεδρικά του καθήκοντα, ἐκρότησε τὰς χεῖρας, καὶ ἐπέβαλε σιωπὴν.

— Ξένε, εἶπε, λαμπρὰν ἀνέδειξας ὑπηρεσίαν εἰς τὸν λαόν καὶ εἰς τὰς συντεχνίας τῆς Λισαβῶνος. Ἡμποροῦμεν νὰ μάθωμεν πῶς ὀνομάζεται ὁ πρόμαχος μας;

— Σίμων, ἀπεκρίθη αὐτός.

— Λοιπὸν, Δὸν Σίμων, θέλεις νὰ γίνῃς Ἀρχηγὸς μας;

— Ἰσως... ἀλλὰ πρὶν θὰ σᾶς προτείνω τὰς συμφωνίας μου. Καὶ πρῶτον ἰδοὺ ὁ λυτρωτής μου, καὶ ἀκόμη δὲν ἔσφιξα τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ὁ Βαλθάσαρ προῆλθεν, ἐκτείνων τὴν πλατεῖαν του χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν τοῦ νεανίου· ἀλλ' αὐτὸς ὡπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα.

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπεν. Ἐπρόφερας λέξεις τινὰς, καὶ πρέπει νὰ τὰς ἀναιρέσῃς πρὶν γίνωμεν φίλοι.

— Ὅ,τι θέλετε, Κύριε Σίμων, εἶπεν ὁ Βαλθάσαρ μὲ τὸν βαθυτάτης ὑποταγῆς.

— Ἐπρότεινας δὲ νὰ φονεύσῃς τὸν βασιλέα Ἀλφόνσον. Ὁμωσὸν ὅτι θὰ τὸν ὑπερασπισθῇς.

— Διατί ὅχι; ἐψιθύρισε ὁ κολοσσός· ἔπειτα δὲ, ἐντείνων τὴν στενωπὴν φωνῇ του, ὀμνύω! ἔκραξε.

— Πολλά καλά! τώρα ἴδου τὴν χεῖρά μου, καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

Ὁ Βαλθάσαρ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Σίμωνος, ἀλλ' ἀντὶ τὴν σφίγγει μεταξύ τῶν ἐδικῶν του, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Ὁ Σίμων τὸν ἐθεώρει μὲ ἐκπληξιν.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπε κρυφίως ὁ Βαλθάσαρ· δὲν σὲ γνωρίζω. Τὴν στιγμήν ὅμως ὅταν χρειασθῇς ἄνθρωπον ν' ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἐρωτησῇ διατί, — ἀλλ' ἐννοεῖται, διὰ σέ, καὶ ὄχι δι' ἄλλον κἀνένα, — ἐνθυμήσου τὸν Βαλθάσαρ.

Καὶ σύρων ἀπὸ τὸ στήθος του τοῦ Σίμωνος τὸ χειρόμακτρον, ὅλον καθημαγμένον,

— Μὲ αὐτὸ, τὸν εἶπεν, μὲ ἡγόρασες ὅλον, καρδιάν καὶ χεῖρα... Τόπον, σεῖς, εἰς τὸν Βαλθάσαρ.

Καὶ τοῦτο λέγων, ἤρχισε νὰ χειρονομῇ μὲ τοὺς ἀγκῶνας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἀφανῆ θέσιν, εἰς ἣν ἐκάθητο κατ' ἀρχάς.

— Τώρα πρὸς σὰς, κύριοι, εἶπεν ὁ Σίμων, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὁμήγυριν. Ἰδού τὸ σύνθημά μου· Πόλεμον κατὰ τοῦ Κόντη, σέβας πρὸς τὸ βασιλικὸν αἷμα τῆς Βραγαντίας. Δέχεσθε;

Τὸ πλῆθος ἐφάνη διστάζον ἐπὶ μίαν στιγμήν.

— Σεβόμεθα καὶ ἀγαπῶμεν τὸ βασιλικὸν στέλεχος, εἶπε τέλος εἰς τῶν πρεσβυτέρων. Ἀλλὰ δὲν κλαδεύονται οἱ ἔφηροι κλάδοι διὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ δένδρον;... Ἀλφόνσος ὁ Δ'· εἶναι ἀνίκανος νὰ κυβερνᾷ.

— Ἀλφόνσος ὁ Δ'· εἶναι ὁ νόμιμος βασιλεὺς μας. Προδότη· κατεχράσθησαν τῆς νεότητός του, καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν καὶ ὄχι νὰ τὸν πολεμήσωμεν. Πόλεμον κατὰ τοῦ Κόντη, ἀγάπην πρὸς τὸ βασιλικὸν αἷμα τῆς Βραγαντίας.

— Ἔστω, θὰ σεβασθῶμεν τὸν Βασιλέα.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Χρεῖας τυχούσης θὰ τὸν ὑπερασπισθῇτε.

— Θὰ τὸν ὑπερασπισθῶμεν.

— Καὶ ἐγὼ γίνομαι ἀρχηγὸς σας.

Τότε ἡ συνεδρίασις ἐνεδύθη σοβαρώτερον χαρακτῆρα, καὶ ὁ Σίμων τῇ ἐπέβαλε πολλάκις τὴν θέλησίν του, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ Βαλθάσαρ, ὅστις ἀπὸ τὴν θέσιν του ὑπεστήριξε τὰς προτάσεις του. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅτι ἕκαστος πολίτης θέλει ἀγοράσει κρυφίως ὅπλα, καὶ διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως διωρίσθησαν ἀρχηγοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ τῶν συνοικιῶν. Ἦρχισε δὲ ἡδὴ νὰ χαράξῃ, ὅταν ὁ Σίμων ἐκήρυξε τὴν διάλυσιν.

— Ἀς παύσωσιν αἱ συνεδριάσεις, εἶπε καταστρέφων τὸν λόγον, διότι διεγείρουν ὑποψίας. Ἐγὼ θέλω κοινωνεῖ μὲ μόνους τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν συνοικιῶν, καὶ δι' αὐτῶν θέλετε μανθάνει τὰς θελήσεις μας. Ὁταν' δ' ἔλθῃ ἡ ὥρα, αἰσχύνῃ εἰς τὸν ὅστις διστάσῃ.

Τὸ πλῆθος ἀπῆλθε τότε ἐν σιωπῇ ὡς εἶχεν ἔλθῃ, καὶ οἱ γέροντες ἐπήνεσαν μεγάλως τὸν ἀγρυπνον Μιγουέλην, ὃν εὗρον κοιμώμενον εἰς τῆς θύρας του τὴν φλιάν. Ὁ δὲ Σίμων, ὅστις ἐξηλθε τελευταῖος, λησιμονήσας ἐντελῶς τὸν Παταυδὸν Μακαρόνην, διέβη τὸν πρόδρομον σύννους καὶ πρὸς τὸ ἔδαφος νεύων. Ἀλλὰ μολίς ὑπερέβη καὶ αὐτὸς τὴν ἑξω φλιάν, καὶ ὁ Ἰταλὸς ἐξελθὼν ὁμοίως ἀπὸ παρακειμένης τινὸς πύλης τὸ σκοτεινὸν μυχόν, ἤρχισε πάλιν νὰ τὸν παροκολουθῇ μακρόθεν.

— Ὁ χυδαῖος αὐτὸς ὄχλος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν ἤξευρεν ὅτι εἶχεν ἓνα εὐγενῆ τόσον πλησίον του. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν ἤκουσα τίποτε, οὔτε κἀν τὸ ὄνομα τοῦ νέου συντρόφου μου· καὶ ἂν εἰς τὸ ἔξης δὲν εἶμαι ἐπιτυχέστερος, ὁ Κόντης ἀντὶ τῶν δια-

κοσίων φλωρίων ἡμπορεῖ νὰ μὲ φιλεύσῃ ἴσον ἀριθμὸν διπλαριῶν.

Ἐν τούτοις δὲ παρηκολούθει πάντοτε τὸν Σίμωνα, ὅστις διαπεράσας ἔλθῃ τὴν πόλιν, ἐστάθη τέλος εἰς τὸ ἔσχατον πέρας τῆς συνοικίας τῶν εὐγενῶν, ἐμπρὸς τῆς πύλης πολυτελεστάτου οἴκου.

— ὦ! εἶπεν ὁ Μακαρόνης καθ' ἑαυτὸν. Εἶναι ἄραγε ὑπηρέτης τοῦ νέου Κόμητος Καστελμελχώρα; Ἀλλ' ὁ Σίμων ἔκρουσε τὴν θύραν· ὁ δ' ὑπηρέτης, ὅστις τὸν ἠνοιξεν, ἅμα εἶδε τὸν νεανίαν, ἀπεκάλυψεν ἀμέσως τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἔκλινε μέχρις ἐδάφους. Ὁ Παταυδὸς ἔτεινε τότε τὸν τράχηλόν του, καὶ διὰ τοῦ ἡμιγνεωμένου θυρώματος εἶδε τὸν Σίμωνα διερχόμενον τὴν αὐλήν, τὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐν ᾧ οἱ εὐπατρίδαι ἀκόλουθοι τοῦ Σουζικιοῦ οἴκου ἀπεκαλύπτοντο ἐν ᾧ διέβαινε.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἀσκανίον, εἶπεν ὅλος ἐκθαμβος, αὐτὸς εἶναι ὁ κόμης ὁ ἴδιος, καὶ ὄχι ἄλλος.

Ε'.

Ἰωάννης ὁ Σούζας.

Ὁ ἀποθανὼν κόμης Καστελμελχώρας, Ἰωάννης δὲ Βασκογκέλλος καὶ Σούζας ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων προμάχων τοῦ οἴκου τῶν Βραγαντιδῶν ἐπὶ τῆς κυβερνητικῆς ἐπανορθώσεως τῶν 1640, καὶ εἰς τῶν πιστοτέρων φίλων τοῦ Δουκὸς Ἰωάννου, ὅστις ἀφ' οὗ ἐδασίλευσε, τὸν ἐνέπληξε δωρεῶν. Ἐπὶ δὲ τῆς γεννήσεως τῆς Δόνας Αἰκατερίνης τῆς Πορτογαλλίας, ἡ Κόμισσα Καστελμελχώρα διωρίσθη παιδαγωγὸς τῆς, καὶ τὴν ἀνέθρεψε μέχρις οὗ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλ' ἐνῷ τόσοι ὑπῆρχον λόγοι συμποίας μεταξύ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Σουζικιοῦ οἴκου, αἴφνης κατὰ τὰ 1652, ἤτοι δέκα ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἄρχεται τὸ παρὸν διήγημα, ὁ Κόμης Καστελμελχώρας ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Λισαβῶνα, καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τῶν δῶν υἱῶν του εἰς τὴν ἰδίαν του ἔπαυλιν Βασκογκέλλους, τὴν κειμένην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐστραμαδούρα. Ἀλλ' ἡ δόνα Χιμένα, ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ παρακλήσει τῆς βασιλίσσης, ἥτις ἦν εἰλικρινὴς φίλη τῆς, δὲν ἠκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ ἔμεινε μετὰ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Βραγαντιδος.

Ἡ ἀπροσδόκητος δ' αὕτη ἀπέλειψις τοῦ κόμητος ἐνησχόλησεν ἐπὶ πολὺ τὰ ἀργὰ στόματα τῆς αὐλῆς· καὶ οἱ μὲν διίσχυρίζοντο ὅτι δυσχερεστήθη κατὰ τοῦ βασιλέως, διότι ζητήσας δὲν ἔλαβε τὸ Δουκάτον τῆς Κασταύλης, χηρεύσαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου Δουκὸς, Νούνου Ἀλβαρέζου Περέιρα· ὅτι δὲ ἡ ἄρνησις αὕτη τοῦ βασιλέως ἦν ἀδικος, καθότι ὁ Καστελμελχώρας ἐκτὸς τῶν ἐκδουλεύσεών του, εἶχε καὶ ἄμεσα δικαιώματα εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς Κασταύλης διὰ τῆς γυναικὸς του, ἥτις ἦν τὸ γένος Περέιρα. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι ὁ διάδοχος Δὸν Ἀλφόνσος (ὁ ἡδὴ βασιλεύων) εἶχεν ἀτόπως ἐξυβρίσει τὸν πρωτότοκον Σούζαν παρουσίᾳ πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἀλλ' ἡπατώντο καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ· διότι ἐξ ἐναντίας ὁ βασιλεὺς εἶχεν αὐτὸς προσφέρει εἰς τὸν κόμητα τὸ Δουκάτον τῆς Κασταύλης, ἀλλ' ἔκεινος, ὑπόδειγμα ὦν γενναίου ψυχῆς καὶ εὐγενείας περὶ τὰ αἰσθήματα, ἀπήντησεν ὅτι τὸ Δουκάτον ἔπρεπε νὰ μὲν εἰς κληρονομίαν τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ Δουκὸς, διὰ νὰ τὸ φέρῃ προῖκα εἰς ὅντινα ἤθελεν ἐκλέξει ὡς σύζυγον, καὶ ὅτι δὲν ἦν αὐτὸς ἄνθρωπος ν' ἀδικήσῃ ὀφρανήν, ἣν κατὰ νό-

μον ὤφειλε μάλιστα νὰ ἐπιτροπεύῃ. Τὴν δὲ δευτέραν δυσαρεσκίαν πρόφασιν, αὐτικοὶ μόνον ἐδύνατο νὰ τὴν προτείνωσι, διότι πασίγνωστον ἦν ὅτι ὁ διάδοχος Δὸν Ἀλφόνσος ἐξυβρίζεν ἕνα ἕκαστον, ἀλλ' ὅτι δυστυχῶς δὲν ἐδύνατο νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπ' αὐτοῦ εὐθύνη τῶν πράξεων του. Ἀλλως τε ἔπρεπε νὰ ἀνθρώπος οἷος ὁ κόμης νὰ ἔχῃ λόγον ὅλων τούτων πολὺ ἐμβριθέστερον ἢ νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰ δημόσια πράγματα, καὶ ἐγκαταλείψῃ τὴν αὐλήν, ὅπου γενικῶς τῷ ἀπεδίδοτο ἀγάπη καὶ σέβας.

Ἦν δὲ οὗτος ὁ λόγος, τὸ κεκηρυγμένον τοῦ μῖσος κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ ἀκριβὴς γνώσις ἣν εἶχε τῆς τότε ὁλεθρίας πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεώς της. Διότι μόλις ἐπαναλαβόντος τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τὸν προπατορικὸν αὐτοῦ ὀρόνον, ἡ αὐλὴ τοῦ Λουδοῦ ἐξαπέστειλεν εἰς Λισαβὼνα πρέσβυν, καὶ ἀπεπειράθη ν' ἀναμιγλῇ δι' αὐτοῦ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ τόπου πράγματα. Ὁ Κρομουέλλος κυβερνῶν τότε τὴν Ἀγγλίαν τίτλω μὲν προστάτου, πράγματι δὲ μονάρχης εἶποτέ τις καὶ ἄλλος, καὶ Ἀγγλος αὐτόχρημα τὴν ψυχὴν, ἠκολούθει αὐτομάτως τῶν προκατόχων τοῦ τὴν πολιτικὴν, ἥτις ἦν τὰ πάντα νὰ κατεξουσιάζωσιν ὅπως μᾶλλον πωλώσι. Καθεστῆς δ' εἰς τὸν ὀρόνον τοῦ θανατωθέντος Καρόλου τοῦ Α' παρεδόχθη καὶ τὰ τεχνάσματα ὅλα τῆς ὑποῦλου διπλωματίας, ἦν ἡ Ἀγγλία, ἡ μεγάλη αὕτη ἐμπορικὴ ἐταιρία, ἐπιβάλλει πρὸ αἰώνων εἰς τοὺς βασιλεῖς της. Ὑπὸ τῶν προτάσεων λοιπὸν τούτου δελεασθεὶς ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς, τὰς παρεδόχθη προθύμως ὁ Ἰωάννης, καὶ τοι ἀντιτείνοντος τοῦ Καστελμελῶρου, καὶ ἄλλων τινῶν ἐμφρόνων συμβούλων, καὶ συνωμολόγησε μετὰ τῆς Ἀγγλίας ἐμπορικὰς συνθήκας, ἐπωφελεῖς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐπιβλαβεστάτας κατὰ τὴν οὐσίαν. Καὶ ὁ μὲν κόμης ἀντέτεινε παντὶ σθένει, καὶ διεμαρτυρήθη μάλιστα ἐν πληρεῖ συμβουλῇ κατὰ τῶν βαδισουργῶν τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἀλλ' οἱ λόγοι του δὲν εἰσηκούσθησαν ὥστε μὴ θέλων νὰ καθιερώσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν κατ' αὐτὸν ταπείνωσιν καὶ τὸν ὀλεθρον τῆς Πορτογαλλίας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Λισαβὼνα πρὶν ὑπογραφῇ ἡ συνθήκη, καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αὐλήν.

Ἐκ τῆς συζύγος του μετὰ τῆς Δόνας Χιμένας Περειράς εἶχε δύο διδύμους υἱούς, Λουδοβίκον καὶ Σίμωνα Σούζα, οἵτινες, ὡς εἶδομεν, εἶχον παράδοxon φυσικὴν ὁμοιότητα μετὰ τῶν. Εἰς ἀμφοτέρων τὴν μορφήν ἐνέπρεπε κάλλος ὁμοῦ καὶ εὐγένεια· ἀλλ' ἡ θεικῶς ὁ μὲν Λουδοβίκος ἦν ἐμβριθὴς καὶ ἐπιμελής, ἀλλ' ὑπόουλος, ὁ δὲ Σίμων ἐξ ἐναντίας ζωηρὸς μέχρι ἀπερίσκεψίας. Ἀμφοτέροι δ' οἱ χαρακτηρῆς αὐτῶν καθ' ὅσον ἠλικιοῦντο, ἔφερον τοὺς καρπούς των. Καὶ ἐκ μὲν τῆς νεανικῆς ὁρμῆς τοῦ Σίμωνα ἐναπέμεινε μόνον ἀνδρικὴ εὐλιχρίνεια, καὶ εὐρεῖα γενναιοψυχία, ὁ δὲ Δὸν Λουδοβίκος, διπρόσωπος, ἐμπλεὲς πανουργίας, ὑπὸ φιλοδοξίας διαφλεγόμενος, ἔκρυπτεν ὑπὸ ἐπαγωγῶν ἐπιφάνειαν ψυχὴν ἀναξίαν τῆς ἐδγενούς του καταγωγῆς.

Ἦγαπῶντο δὲ οἱ δύο ἀδελφοί, δηλαδὴ ὁ μὲν Σίμων ἔτρεφε πρὸς τὸν Λουδοβίκον προσπάθειαν καὶ ἀφοσίωσιν ἀπεριόριστον, ὁ δὲ Λουδοβίκος, εἴτε καθ' ἑξῆς, εἴτε ἄλλως πῶς, δὲν πριελάμβανε τὸν ἀδελφόν του ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς γενικῆς καὶ ζηλοτύπου ἀντιπαθείας, ἐν ἣ περιέκλειε πάντας τοὺς ἰσους καὶ πάντας τοὺς ἀνωτέρους του. Ἀλλὰ συνέβη τέλος περίστασις τις, ἥτις χωρὶς ν' ἀλλοιώσῃ τὴν φιλίαν τοῦ Σίμωνα, ἐξήλειψε πᾶν ἀδελφικὸν αἶσθημα ἐκ τῆς καρδίας τοῦ πρωτοτόκου Σούζα.

Δύω ἔτη δηλαδὴ πρὸ τοῦ συμβάντος, δὲ ἐξεθέμεθα ἐν τοῖς προλαβοῦσι κεφαλαίοις, ἡ Δόνα Χιμένα, κόμισ-

σα Καστελμελῶρας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν αὐλήν τῆς Λισαβὼνας, ὅπου ἡ παρουσία της ἦν περιττὴ πλέον, καὶ ἐπανήλθε πρὸς τὸν σύζυγόν της εἰς Βασκογκέλλους, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς νέας Ἰνὲξ τῆς Καδαυάλης, ἣν ἐπετρόπευεν. Ἦν δὲ ἡ Ἰνὲξ, ὡς εἵπομεν, ὠραία, καὶ τοῦ πνεύματός της αἱ χάριτες ὑπερέβαινον τὰς τοῦ σώματος, κατὰ δὲ τὰ πλοῦτῃ ἐφάμιλλον ἄλλην δὲν ἐγνώριζον εἰς ἑλλην τὴν Ἰσπανίαν. Ὡστε δὲν εἶναι παράδοxon ἂν ἡ θεὰ της ἀπετέλεσε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφούς, ὅμως ἐντύπωσιν φύσεως διαφόρου εἰς ἕκαστον· διότι εἰς μὲν τὴν εὐγενῆ καρδίαν τοῦ Σίμωνα τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς μορφῆς της, ἀντανακλῶν τῆς ψυχῆς της τὴν καθαρότητα, ἐνέπνευσε συμπάθειαν ἰσχυρὰν, φίλτρον ἄδολον, μετέχον θαυμασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, ἐν τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, ἅτινα δὲν εἶναι μὲν ἔρωσ, ἀλλὰ πηγάζουσιν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς ἀνάγκης τῶν νέων καρδιῶν, καὶ ἐξυπνῶσι πρῶτα τὸν ἔρωτα. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ἠσθάνθη πάθος σφοδρὸν διακαῖον τὸ στῆθος του, καὶ ἄδικον ζηλοτυπίαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ χαμερπῇ φόβον μὴ ἐκ τῶν δύο ἐκεῖνος προτιμηθῇ. Δι' ὃ ὑπέκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰ διὰ τῆς κληρονομίας του, καὶ τὸν ἀδιάφορον προσποιούμενος ἐμπρὸς τοῦ Σίμωνα, προσεπάθει ἐν τῷ κρυπτῷ νὰ κερδίσῃ τῆς κληρονομίας τὴν εὐνοίαν.

Ἀλλὰ τὰ σχέδιά του ἀπέτυχον, διότι ἡ δόνα Ἰνὲξ ἐπρότιμῃ καὶ ἡγάπησε τὸν Σίμωνα, καὶ ἐμνηστεύθη μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τῶν Βασκογκέλλων.

Ἐκτοτε λοιπὸν κρύφιον μῖτος ἤρχισεν ἀναξίον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Λουδοβίκου διότι ὁ ἔρωσ του δὲν ἦν ἀπλοῦν αἶσθημα, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπολογισμὸς, καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ Σίμωνα τῷ ἀφῆρει οὐ μόνον γυναῖκα ἣν ἡγάπα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πλοῦτον ἀπέραντον. Πρὸς δὲ ἄνθρωπον οἷος ὁ Λουδοβίκος τοῦτο ἦν ἀσύγνωστον ἔγκλημα. Ἦττηθῆς δὲ ὡς πρὸς τοῦτο, ἂν καὶ ἔχῃ ἐξ ὀλοκλήρου, διότι ὁ γάμος δὲν εἶχε γίνεαι ἀκόμῃ, ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὴν φιλοδοξίαν, προθεὶς τὸν τεῦθεν εἰς ἑλλην τὴν διαγωγὴν τοῦ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου μόνου νὰ εὕρῃ διὰ βραχυτέρων τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἐξουσίαν.

Τοῦ Γέροντος κόμητος ἡ ὑγεία βαθυμῶδον ἐξησθῆναι, καὶ ἡγγίζεν ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ δύο ἀδελφοί, ἄφροτοι καὶ αὐτεξουσίαι μένοντες, ἐδύνατο νὰ ἐκλέξωσι καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν διεύθυνσίν των εἰς τὸ σταθιδιον τῆς ζωῆς· διότι ζῶντος τοῦ Ἰωάννου Σούζα, ἡ θέλησίς του τοὺς περιέστελλεν εἰς τοὺς Βασκογκέλλους· ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ ἐμελλε νὰ συναποθάνῃ καὶ ἡ δύναμις ἥτις τοὺς ἐκράτει ἐκεῖ.

Ὁ Λουδοβίκος ἄρα, γνωρίζων ὅλα ταῦτα, ἐνῆργει συνωπὰ πρὸς αὐτά, καὶ ἤρθενα, καὶ παρηκολούθει ὅσον ἐνεδέχετο τὰ κατὰ τὴν αὐλήν· διότι ἐφρόνει, ὅτι ἔχων ὄνομα οἷον τὸ ἐδικόν του, τόλμην καὶ ἐπιδειξιότητα, ἐδύνατο εἰς μεγάλην νὰ φθάσῃ περιποίησιν ὑπὸ Βασιλέα οἷος ἦν Ἀλφόνσος ὁ Δ'. Ἐμπόδιον δὲ ἐβλεπεν ἐν καὶ μόνον, τὸν Κόντην, τὸν ἄνθρωπον ὃν τυφλὴ τύχη ἡ τοῦ μονάρχου ἡ παραφροσύνη ἤγειρεν ἐκ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὑπεράτους βαβυλούς, καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐδίσταζεν ἐπὶ πολὺ ἂν ἦν προκρίτωτερον νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ἢ νὰ τὸν κατατρέξῃ. Ἀλλὰ τέλος τὸν ὠδήγησεν ἡ ὑπόουλος φύσις του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Καὶ κατὰ δυστυχίαν δὲν περιέμεινε πολὺ τὴν ἀφορμὴν τοῦ νὰ ἐφαρμώσῃ τὰς σκέψεις του· διότι πρὸ μηνῶν μὲν ᾗδῃ διήρχει τοῦ κόμητος ἡ ἀσθένεια, ἀλλ' ἐπελθοῦσα αἰφνιδιαχρῆς, ἐπιτάχυνε τὸ τέλος αὐτῆς.

Κραυγαὶ ἀπαίσιαι ἐξύπνησαν τοὺς δύο ἀδελφοὺς μίαν νύκτα.

— Ὁ κόμης ἀποθνήσκει! ἐλέγετο πανταχοῦ εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ Σίμων ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ πατρὸς των, καὶ εὗρον τὸν Κόμητα ἐγερόντα τῆς κλίνης, καὶ κατακλιθέντα εἰς ἀρχαίαν καθέδραν, φέρουσαν τὰ τῶν Σούζων παράσχημα, καὶ ἔχουσαν, ὡς ἡ παράδοσις διηγείτο, τὸ πένθιμον προνόμιον τοῦ νὰ δέχεται ἐκπνέοντας ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ λαμποῦ τούτου οἴκου, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰσπανοῦ Ρούη τοῦ Σούζα, ὅστις ἦλθεν ἐκ Κασιλλίας ἐπὶ τοῦ βασιλέως Πελάγου. Ἦν δὲ ὁ κόμης ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος, καὶ ὁ θάνατος ἐφαίνετο ἤδη ἐπικαθήμενος ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἡ δὲ κόμισσα, γονυπετὴς πλησίον τοῦ ἀνδρός της, ἔκλαιε καὶ προσήχετο, καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ οἴκου ἀνεγίνωσκε πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἐκπνέοντος τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὴν γῆν. Οἱ δύο λοιπὸν ἀδελφοὶ ἐγονάτισαν μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις τῶν νεκρωσίων εὐχῶν, προσῆλθον καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν γέροντα. Ἡ παρουσία των ἐφάνη ὡς νὰ τὸν ἐξωογήνησε, καὶ ζωῆς ἐφήμερος ἀκτὶς ἀνέτειλεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἐχε ὑγίαν, κυρία, εἶπε πρὸς τὴν κόμισσαν. Πρὶν ἢ ἀποθάνω ἐλπίζω νὰ μοὶ δώσῃ ὁ θεὸς ἱκανὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἐκπληρώσω ἐν μοι καθήκον. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ χωρισθῶμεν.

Ἡ Δόνα Χιμένα ἠθέλησε νὰ ἀντεῖπῃ.

— Πρέπει, σοὶ λέγω, νὰ χωρισθῶμεν. Βραχεῖαι καὶ εὐάριθμοι στιγμαὶ μοὶ μένουσιν. Ἐχε ὑγίαν, σοὶ εὖχομαι καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι βίῃ τὴν εὐτυχίαν ἧς εἶσαι ἀξία.

Τότε ἡ κόμισσα φιλήσασα τὴν χεῖρα, ψυχρὰν ἤδη, τοῦ ἀνδρός της, ἀνεχώρησε βραδέως. Νεύσαντος δὲ τοῦ κόμητος, ἀνεχώρησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ ὑπηρεταὶ καὶ οἱ ἐξ εὐγενῶν ἀκόλουθοι τοῦ κόμητος.

— Πάτερ, εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τὸν ἐφημέριον, θέλεις ἐπανέλθαι ἀμέσως. Θὰ σὲ καλέσω διὰ ν' ἀποθάνω. Ἄφες μας μόνους.

Ὅταν δ' ἀνεχώρησε καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ Ἰωάννης Σούζας μείνας μόνος μετὰ τῶν υἱῶν του, οἵτινες ἐγονυπέτουσαν πλησίον του, τοὺς ἠένευσε καὶ τοὺς δύο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἂν ὁ θάνατος ἔδιδεν εἰς τὸ βλέμμα του τὴν δύναμιν τοῦ διεισδύειν μέχρι τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας των.

— Ἐσο φρόνιμος, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα. — Ἐσο ἀνδρεῖος, εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον.

Ἐπειτα δὲ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὡς συγκεντρῶν τὰς ἰδέας του,

— Εἶθε νέοι, ἐξηκολούθησε, καὶ ἐμπρός σας εὐρὺ μέλλον ἀνοίγεται. Σὰς δίδω τὸ ὄνομα τοῦ Σούζα ὡς μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου, αἰθικτον, ἔνδοξον. Ἄν κἀνείς ἐξ ὑμῶν ἤθελε τὸ μολύνει! . . .

« Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Πρὸ δέκα ἐτῶν ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν αὐλὴν, νομίσας ὅτι ἂν διέμενα περισσότερο ἐπρόβιδα τὴν συνείδησίν μου. Ἰσως δὲν ἔπραξα καλῶς. Καθῆκον ἐκάστου πολίτου εἶναι νὰ ἐργάζεται πάντοτε, καὶ ὅταν ἤξυρῃ ἀκόμη ὅτι ἡ ἐργασία του θέλει μείνει ἀνωφελής. Διορθώσατε τὸ σφάλμα μου, ὡ υἱοί μου, ἂν ἔσφαλα. Ἡ Πορτογαλλία κινδυνεύει, καὶ ἔχει τῶν υἱῶν της ἀνάγκην. Ἀγετε εἰς Λισαβῶνα.

« Ἐκεῖ, ἀκούω, οὐτιδανὸς τις δοῦλος, ἰσχυρότερος ἀναδειχθεὶς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχόντων, καρποῦται τὴν ἀδυναμίαν τοῦ βασιλέως. Συντρίψατε τὸν ἀρχεῖον αὐτοῦ αὐλικόν, ἀλλὰ σώσατε τὸν βασιλέα.

« Σώσατε τὸν βασιλέα, — τὸν βασιλέα, ἀκούετε;

ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ δι' ἐκεῖνον ἐγκατεργήσατε, θνήξате δι' ἐκεῖνον.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος, λέγοντος ταῦτα, ἤχει ὡς εἰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐρωστίας του, καὶ παράδοξος λάμψις ἀπνύαζεν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων του. Εἶχε δ' ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς καθέδρας, ἐν ἣ πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ προκατόχοί του εἶχον ἀναμφιβόλως δώσει τὰς τελευταίας διαταγὰς των εἰς τοὺς οἰκείους των διότι οἱ Σούζαι δὲν ἀπέθνησκον εἰς τὴν κλίνην των, καὶ διὰ νὰ ἐκπνεύσωσιν ἔπρεπε νὰ κενῶνται ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἢ ἐπὶ τῆς διαδοχικῆς ταύτης ἑδρας. Οἱ δύο νεανίαι τὸν ἤκουσαν κεκυρότες καὶ θαυρόντες· καὶ ὁ μὲν Λουδοβίκος ἀκρώμενος τῶν εὐγενῶν τούτων λόγων, ἠθάνετο τὸ ὑγιέστερον μέρος τοῦ αἵματός του ἀναδύον πρὸς τὴν καρδίαν του, ὁ δὲ Σίμων ὠμνυε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἤθελεν ὑπακούσει εἰς τὸν πατέρα του.

— Προδότηι θὰ σὰς εἰποῦν· Εἶμαι παντοδύναμος· δός μοι συνδρομὴν, καὶ διανεμώμεθα τὴν ἰσχύν. Κλεῖσον τὸ οὖς πρὸς αὐτοὺς, Λουδοβίκε! Ψευδόσοφοι ἄλλοι θέλουν ἔλθαι· ἔπειτα. Ὁ βασιλεὺς, θέλουν εἰπεῖ, εἶναι ἀνίκανος διὰ τὴν εὐτυχίαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Πορτογαλλίας ἧς ἐκλέξωμεν ἀξιώτερον ἄλλον. Σίμων, τρέφεις ἔνθερμον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα σου. Μὴν ἀνκύς τοὺς δολίους τούτους λόγους· ἔστε ἀμφοτέροι πιστοί, ἀκέραιοι, ἀκλόνητοι. Εἰσθε Σούζαι.

« Κόμη Καστελμελχώρα! — Ὁ Λουδοβίκος ἐσκήρτησε καὶ ἠγέρθη, — καὶ τὸν δὸν Σίμων τῶν Βασκογκέλων, θέσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου δὲν θέλει πλέον κινεῖσθαι, καὶ ὁμώσατε ὅτι θέλετε καταπολεμήσει τοὺς προδότες, τοὺς περιτοιχίζοντας τὸν θρόνον Ἀλφόνσου τοῦ 5'.

— Ὁμνύω, εἶπον συγχρόνως ἀμφοτέροι οἱ ἀδελφοί.

— Ὁμώσατε ἀκόμη ὅτι θέλετε ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ βασιλέως, ὅτι θέλετε ὑπερμαχεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας.

— Ὁμνύω! εἶπεν ἀτόνω τῇ φωνῇ ὁ Λουδοβίκος.

— Εἶθε νὰ μοὶ χορηγήσῃ προσεχῶς περίστασιν ὁ θεὸς νὰ ἐκπληρώσω τὸν ὅρκον μου, ἀπεκριθῇ ὁ Σίμων ἐνθουσιῶν. Ὁμνύω!

— Σίμων, εἶπεν ὁ γέρον· ἡ εὐγενὴς θυγάτηρ τῶν Καδουάλων σοὶ ἐνεπιστεύθη τὴν εὐτυχίαν της.

— Πάτερ, ἀπεκριθῇ ζωηρῶς ὁ Σίμων, εἶναι πολὺτιμος παρακαταθήκη, ἣν θέλω διατηρήσει ὀρθοκρετικῶς. Τὸ ὁμνύω.

— Καὶ ἐγὼ σὰς εὐλογῶ, ἀγαπητά μου τέκνα, ἐψιθύρουν ὁ Ἰωάννης Σούζας, καὶ ἡ φωνὴ του διὰ μιᾶς ἐξηθῆνεν, ὡς νὰ εἶχε τῷ χαρίσει ὁ θάνατος ὀλίγας στιγμὰς, ἐπιμετρήσας αὐτὰς ἀκριβῶς πρὸς τὸ καθῆκον, ὃ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ.

— Πάτερ, φίλτατε πάτερ, ἀνέκραξε κλαίων ὁ Σίμων καὶ καταφιλῶν τὰς χεῖράς του.

— Χαῖρε, Σίμων, ἐπανελάθεν ὁ κόμης. Θέλεις εἶσθαι ἄνθρωπος εὐθὺς καὶ πιστός.

— Χαῖρε, δὸν Λουδοβίκε, εὖχομαι πρὸς τὸν Θεὸν νὰ γίνῃς τοιοῦτος. Ἄς ἔλθῃ ὁ ἐφημέριος. Ἐτελειώσα μὲ τὸν κόσμον τοῦτον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Κόμης εἶχεν ἐκπνεύσει. Κατὰ δὲ τὰς διαταγὰς του, μετὰ ἓνα μῆνα ἡ χήρα καὶ οἱ υἱοὶ του ἀπῆλθον εἰς Λισαβῶνα μετὰ τῆς Δόνας Ἰνῆς Καδουάλης.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Λουδοβίκου οὔτε ἰσχυρὰ ὑπῆρξεν οὔτε πολὺ διαρκῆς· ὥστε καὶ ἀμέσως τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εἰς Λισαβῶνα ἀφίξεώς του, πρὶν ἐπὶ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα, ἔσπευσε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Κόνητον, καὶ προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν

διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνόησε δὲ εὐκόλως ὅτι ἡ ἐνθερμότερα ἐπιθυμία του ἦν νὰ προσηλωσῇ εἰς ἑαυτὸν ὀνόματά τινα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀρχαίων, τῶν ἀληθῶν εὐγενῶν, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῇ τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς, διότι ἐδιπλασίαζε διὰ μιᾶς τὰ διδόμενα τῆς ἐπιτυχίας του, καὶ τῷ παρεῖχεν ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς ἀφορμὴν νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ.

ΣΤ'.

Ὁ Βασιλεὺς.

Τὴν δ' ἐπαύριον ἀπὸ πρωίας ὁ νέος κόμης Καστελμελχώρας καὶ Σίμων ὁ Βασκογγέλλος, πορευόμενοι ἐξοίπτοι πρὸς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ἀλκαντάρας, ἔπαι οὗ Ἑρρίκος δὲ Μούρας Τελλῆς, μαρκέσιος Σαλδάνας, ἐξάδελφος τῆς μητρὸς των, ἔμελλε νὰ τοὺς παρουσιάσῃ εἰς τὸν βασιλέα, διώδευον τὴν πόλιν μετὰ συνοδείας πολυανθρώπου εὐγενῶν νεανίσκων, ἀναλόγως τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ πλοῦτου των. Ὅπου δὲ διήρχοντο, ὁ λαὸς, τοὺς περιεστοίχιζε λέγων ὅτι ποτὲ δὲν εἶδεν εὐπρεπεστέρους νέους, οὔτε ἀδελφοὺς τούτων ὁμοιοτέρους.

— Εἶναι οἱ δίδυμοι Σούζαι, ἔλεγον πάντες, οἱ υἱοὶ τοῦ γέροντος Καστελμελχώρου. ὅστις ἐξωρίσθη ποτὲ ἐκουσίως, ἀπὸ μῖστος πρὸς τοὺς ἐπαράτους Ἀγγλους. Εἶθε αὐτὰ τὰ παιδία νὰ ἔχωσι τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς των.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ προαστείου τῆς Ἀλκαντάρας ἡ συνοδεία ἀπῆντηςε φορεῖον χωρὶς ἐμβλημάτων, κατέχον ἕλον τῆς πόλης τὸ πλάτος, καὶ κλείον τὴν ὁδόν. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Καστελμελχώρου ἐζήτησαν νὰ τοῖς ἀνοιχθῇ ὁ δρόμος, διαδηλοῦντες, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ κυρίου των. Ἀλλὰ φωνὴ ἀπειλητικὴ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ φορείου, λέγουσα.

— Κατὰ διαβόλου οἱ Καστελμελχώραι κ' οἱ Καστελρεάλοι, κ' ὅλοι οἱ Ἰδάλγοι καὶ μαχαιράδες, ὅσοι κολλοῦν εἰς τ' ὄνομά των καὶ τ' ὄνομα τῆς καλύβης των. Τὸ φορεῖόν μου ἀπὸ τὸν τόπον του δὲν σαλεύει. — Γνωρίζω ἓνα παλαιάνθρωπον . . . Ῥοδερίκον τὸν ἔλεγον, ἀπαράλλακτα ὡσὰν τὸν ὠραῖόν μου σκύλλον ποῦ μ' ἔδωκεν ὁ Κ. Μονταίγος κόμης Σανδβίχ, — καὶ τώρα ὁ καλὸς μου ὀνομάζεται δούξ, ἡ κόμης ἡ μαρκέσιος, . . . κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω . . . Καστελροδερίκος . . . Εἶναι νοστιμώτατον πρᾶγμα τῇ ἀληθείᾳ. Τὸ φορεῖόν μου δὲν θὰ σαλεύσῃ.

— Πεισματῶδες ζῶον εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Σίμων Βασκογγέλλος. Σπρώξατε τὸ φορεῖόν του.

— Πῶς δά! πετεινάρι μου, εἶπεν ἡ φωνή. Δοκιμάσατε, καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς εἶναι βαρὺ τὸ φορεῖόν, καὶ πῶς δὲν σπρώχνεται . . . Καθὼς λοιπὸν ἔλεγα, τὸν κόμητα ἡ δούκα ἡ μαρκέσιον . . . ἡ δὲν ἤξεύρω τί . . . Καστελροδερίκον, τὸν ἐξώρισα εἰς Τερκεῖραν, διότι δὲν μ' ἤρεσκε τ' ὄνομά του.

Ὁ δευτερότοκος Σούζας εἶχε πεζεύσει, καὶ ἐπλησίατε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θύραν τοῦ φορείου.

— Κύριέ μου εἶπεν, ὅστις καὶ ἂν εἰσθε, προσέξατε μὴ γίνητε αἰτία νὰ σᾶς συμβῇ τι δυσάρεστον. Θέλομεν νὰ διαδῶμεν, θὰ διαδῶμεν, καὶ ἀμέσως.

— Τὸ ξίφος μου, Κάστρε! τὰ πιστόλιά μου, Μενέκη! ἀνέκραξεν ἡ φωνὴ τρέμουσα ἀπὸ θυμόν. Μὰ τὸν Βάκχον καὶ μὰ τὴν Ἀφροδίτην! θὰ τοὺς λειανόψωμεν τοὺς προδότας! Κρίμα νὰ μὴν ἔχωμεν ἐδῶ τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Κόντην καὶ δέκα ἡ δώδεκα ἱππότηας τοῦ Στερεώματος! Δὲν βλάπτει! ἐμπρός!

Ἀμέσως δὲ ἠνοίχθη τὸ φορεῖον, καὶ ὡχρὸς νεανίας ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ κλονούμενος καὶ χωλαίνων. Ἄμα δὲ καταβάς, ἐπυροβόλησε μὲ τὰ δῶα του ἀγγεβόλα, χωρὶς ὁμως νὰ πληγῶσῃ κανένα, καὶ ἐρρίφθη ξιφῆρης κατὰ τῆς συνοδείας τοῦ Καστελμελχώρου.

— Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς! μὴ κυτπάτε τὸν βασιλέα! ἐφώναξεν ἐνταῦτ' ὁ Κάστρος, ὁ Σεβαστιανὸς Μανασῆς, καὶ ὁ Ἰωάννης Καβράλος δὲ Βάρρος, εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων ἀξιωματικῶν τῆς αὐλῆς, οἵτινες ἐξῆλθον συγχρόνως ἐκ τοῦ φορείου.

Καὶ τῷ ὄντι ἐν καιρῷ ἐπρόφθασαν, διότι ὁ Σίμων μὲ τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του εἶχεν ἤδη ἀποτεινάξῃ τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλφόνσου τῆς Βραγαντίας, καὶ τῷ ἐπέταττε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ οἱ συνοδεύοντες τὸν βασιλέα ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν ἀναγείρουν· ὁ δὲ Σίμων, πλήρης ἐκπλήξεως συγχρόνως καὶ λύπης διὰν ἐγνώρισε τὸν ἄθλιον παράφρονα, ὅστις ἐκράτει τῆς Πορτογαλίας τὸ σκῆπτρον, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν του, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἔμεινεν ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀλλ' ὁ Καστελμελχώρας καταβάς βιαίως τοῦ ἵππου του, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως.

— Ἐπ' ἐμοῦ ἄς ἐκδικήτῃ ἡ Μεγαλειότης σας τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸ ἔγκλημα, εἶπεν ὑποκρινόμενος θλίψιν, καὶ παριστῶν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ ξίφους του τὴν λαβὴν.

— Δὲν ἀπέθανε, Καβράλη; ἐρώτησεν ὁ Ἀλφόνσος. — Σεβαστιανὲ Μανασῆ, θὰ σὲ κρεμάσω, φίλε μου, διότι δὲν ἔτρεξες νὰ φέρῃς τὸν βασιλικὸν ἱατρὸν. . . ἔλα τώρα νὰ μετρήσωμεν τὰς πληγὰς μας.

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας δὲν ἐπληγώθη, εἶπεν ὁ Καβράλος δὲ Βάρρος.

— Νομίζεις; . . . Ἐθαρρῶσα πῶς αὐτὸς ὁ βάρος μ' ἐτρύπησε πέρα πέρα. Ἀρ' οὐ δὲν εἶναι ἀληθὲς, τόσον τὸ καλλήτερον. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας πρὸς τὴν Ἀλκαντάραν.

— Βασιλεῦ, ἐπρόφερον ἀτόλμως ὁ Καστελμελχώρας.

— Τί θέλεις; . . . Εἶσαι σὺ ὅστις μᾶς ἀρώπησας;

— Ἀπαγε!

— Λοιπὸν εἶναι ὁ ἀδελφός σου. Πῶς ὀνομάζεται; Σεῖς οἱ μαχαιράδες, ἀντιποιεῖσθε ἡγεμόνων ἔξεις. Δὲν σᾶς ἀρκεῖ ἐν ὄνομα διὰ μίαν εἰκογένειαν. Νοστιμώτατον πρᾶγμα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ.

— Ὀνομάζομαι Δὲν Σίμων Βασκογγέλλος καὶ Σούζας, εἶπεν ὁ Σίμων μὲ σέβας.

— Δὲν τὸ ἔλεγα; Ἐνας ἄνθρωπος, καὶ ἔχει δύο ὀνόματα διὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν του. Εἶναι νοστιμώτατον πρᾶγμα τῇ ἀληθείᾳ. Λοιπὸν, Δὲν Σίμων Βασκογγέλλος κτλ. σὲ προσταζώ νὰ μὴ φανῇς ποτὲ ἐμπρός μου. Πήγαινε! Σεῖς δὲ, Κύριε Κόμη, Μοὶ φαίνεσθε ὅτι φέρεσθε μὲ τὸ πρέπον σέβας. Σᾶς συγχωροῦμεν ὅτι εἰσθε ἀδελφός τοῦ κακοῦ τοῦ ἀγροίκου ἐκείνου, καὶ θὰ παρακαλέσωμεν τὸν Κόντην, τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν σύντροφον, νὰ φροντίσῃ περὶ ὑμῶν . . . Ἀγαπάτε τὰς ταυρομαχίας;

— Τὰς προτιμῶ ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, Μεγαλειότατε.

— Ἀλήθεια; Ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ ἡμεῖς . . . Κόμη! μᾶς ἀρέσκεις. Ἀνάβα εἰς τὸν ἵππον σου καὶ ἀκολούθει μας.

Ὁ Καστελμελχώρας ὑπήκουσεν ἀμέσως, καὶ δὲν ἐτόλμησεν οὔτε κἄν νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὅστις βραδέως ἀπῆρχετο κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν.

— Ἐστο φρόνιμος, μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου, ἐσκέ-

πτετο ὁ Σίμων καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἰδοὺ ἐν διαστήματι δύο ἡμερῶν γίνονται ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἐχθρὸς τοῦ πρωτοπουργοῦ του, ἐκτὸς ὅτι ἀνεδέχθη ἀπερισκέπτως τὴν ἀρχηγίαν τῆς συνομοσίας τῶν πολιτῶν. Ὡς πρὸς τὸν Κόντην, ἀδιάφορον, δὲν μετανοῶ. Ἀλλὰ τὸν Βασιλέα! . . . φεῦ! ἦτον δυνατόν νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ δυστυχὴς ἔβασεν εἰς τοιοῦτον παραφροσύνης βαθμὸν; ὅτι ὑπάρχουσι δούλοι εἰς τόσον βαθμὸν χαμπεῖς, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνωσι τὴν ἀπονενεμένην διαγωγὴν του; . . . Καὶ ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἀδελφός μου νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ἀνάνδρως! . . . Ἀγαθὴ τύχη! τοῦ πατρός μου ἡ βούλησις θέλει ἐκπληρωθῇ κατὰ γράμμα. Ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἐργάζομαι καὶ πάσχω. Ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, ἂν ᾖ ἀνάγκη καὶ ὁ ἀποθάνω.

Ταῦτα δὲ καθ' ἑαυτὸν διαλογιζόμενος ὁ Νέος Σοῦζας, ὃν πρὸ πολλοῦ βεβαίως ἀνεγνώρισεν ὁ ξάναγνώστης ὡς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν μετὰ τὸ ὕψαντοῦ ἐργάτου τῆς προτεραίας, ἐπλανᾶτο ὑπὸ τὸ σύμφυτον ἄλλος τὸ κοσμοῦν τὰς ὄχθας τοῦ Τάγου κατὰ τὴν ἄνω πόλιν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρήγοροι ἰδέαι ἐπράνουν τὴν ἀθυμίαν του· ἐνθυμούμενος ὅτι ἐμελλε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του μετὰ τῆς Ἰνὲς Καδσβάλης, τῆς ὡραίας, τῆς εὐγενεῖς, τῆς εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένης μνηστῆς του.

— Εἰς ἔλιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου, ἀφιερωμένης εἰς ἀφανὴ καὶ ἄδοξον ἀφοσίωσιν, θέλω ἔχει στήριγμα τὴν Ἰνὲς· ἐκεῖνη θέλει μ' ἐνθαρρύνει δταν ἀθυμῇ ἡ ψυχὴ μου· ἐκεῖνη θέλει μ' ἐννοεῖ καὶ ἂν ἀποθάνω πρὸ τοῦ τέρατος τοῦ ἀγῶνος, ἐκεῖνη θέλει γινώσκει πόσῃ μ' ἔδιδεν ἀνδρείαν ἢ πίστις μου, πόσῃ μ' ἐνέπνεεν ἐντελῇ αὐταπάρρησιν. Ἄν εἰς τὴν καρδίαν της παρακαταθέσω τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μου, ἂς ὑπορίξωσιν ἄλλοι τὴν μνήμην μου· τί μὲ μέλλει; Πιστῶς θέλει τὸ διατηρήσει ἐκεῖνη.

Ἐν τούτοις δ' ὁ βασιλεὺς ἐπέσφρεγεν εἰς Ἀλκαντάραν, ὑπερησθεὶς διὰ τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο (1), καὶ ἐπιφυλακτικὸς νὰ τὸ διηγηθῇ εἰς τὸν Κόντην ἐμπεριστατωμένως.

Ἀφίχθεις δ' εἰς τ' ἀνάκτορα, ἐξήγγισεν, ὡς συνήθειζεν εἰς τῆς εὐθυμίας του τὰς στιγμὰς, νὰ τῷ φέρωσι τὸν σκύλλον του Ῥοδερίκον, καὶ τὸν βασιλόπαιδα Ἀδὸν Πέτρον, τὸν ἀδελφόν του.

— Μεγαλειότατε, τὸν εἶπεν ὁ βασιλικὸς θαλαμηπόλος, ὁ ἰδιαίτερος Γραμματεὺς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐξαίτεται τὰς διαταγὰς της.

— Τὰς διαταγὰς μου; Τὸν διατάττω νὰ μὴ μοι τὰς ζητεῖ ποτὲ πλέον. . . Θὰ ἰδῇτε, κύριε Κόμη, ἐπρόσθεσεν ἀπευθύνων τὸν λόγον πρὸς τὸν Καστελμελχώραν, ὅτι αὐτὸς ὁ σκύλλος, ὁ Ῥοδερίκος, εἶναι ζῶον ὡραῖον. Ἡθέλησα προχθὲς νὰ τὸν σκοτώσω διότι ἐχώλαιεν ἀηδέστατα. . . δὲν ἀγαπῶ τοὺς χωλοὺς. . . Τὸ ἐκαλοστοχάσθηκα ὅμως, καὶ τώρα θὰ ἔδιδά καὶ τὸ Ἀλεντέιον, καὶ ἄλλο ἀκόμη τίποτε διὰ νὰ μὴ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν Ῥοδερίκον. Ὁ Κόντης τὸν ζηλεύει.

Ὁ Καστελμελχώρας ἔνευε μὲ τὴν κεφαλὴν μειδίων καὶ τοῦτο, λέγον, ἀπέναντι βασιλέως πολυλόγου, εἶναι ἡ εὐμεστερά των ἀπαντήσεων. Διὰ τῆς αὐτομάτου δ' ἐκείνης αἰσθήσεως, ἣν κέκηνται ὅλοι οἱ πλασθέντες διὰ νὰ γίνωσιν αὐλικοί, ἐννέει ὅτι ὑπέδυτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περισσότερον τὸν βασιλέα, καὶ πᾶσα λέξις αὐτοῦ τῷ ἔδιδε νέα διδόμενα ὅπως προσκτηθῇ ἐτι μᾶλλον τὴν εὐνοίαν του. Ὁ Ἀλφόνσος κρατῶν αὐτὸν περιβλήθην, διήρχετο μετ' αὐτοῦ τὸν πρόδομον τὸν ἄγοντα πρὸς τοὺς ἰδιαιτέρους κοιτώνας.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου, κύριε κόμη, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ βασιλεὺς, δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας χωλαίνει. Κύτταξε, εἶναι ἀηδία!

Ὁ Καστελμελχώρας ἐρυθρίασεν, διότι ἐξ αἰτίας τοῦ προεκτεθέντος συμβάντος ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδύνατο οὐδὲ βῆμα νὰ βαδίσῃ χωρὶς νὰ μιμηθῇ τὰ κινήματα πλοίου εἰς δεῖνόν σάλον κιλινδουμένου. Ἡ στιγμὴ αὕτη ἦτον κινδυνοδεστάτη διὰ πρωτόπειρον αὐλικόν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἀπεκρίθη τέλος ὁ Καστελμελχώρας, μοι εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀποστρέφεται τοὺς χωλοὺς. Τολμῶ τότε νὰ τῇ ὁμολογήσω; . .

— Χωλαίνεις τῷ ὄντι; Καλὰ, χρυσέ μου, μὲ ἀρέσκει ἡ εἰλικρινεία σου. Δυσάρεστος πρέπει νὰ εἶναι τοῦ χωλοῦ ἡ ζωὴ. Δὲν ἡμποροῦν ὅμως ὅλοι νὰ ὁμοιάζουν τὸν καλὸν Νάρκισσον. Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ὡς διὰ χωλὸν δὲν εἶσαι πολὺ ἄσχημος.

Τῷ ὄντι οἴκτου ἄξιον ἦν τὸ ἄθλιον αὐτὸ, τὸ καχεκτικόν, τὸ φθισικόν, τὸ σχεδὸν δύσμορφον παιδίον, τοιαῦτα λέγον πρὸς ἓνα τῶν ὡραιότερων νέων ἀφ' ὅσους ποτὲ εἶδεν ἡ αὐλὴ τῆς Λισαβώνας. Ἀλλ' ἡ ἀπάτη του, ἂν καὶ γελοία, ἦν ὅμως εἰλικρινής, διότι οἱ αὐλικοὶ τοῦ εἶχον καταρθώσαι νὰ τὸν πείσωσιν ἐτι θητικῶς καὶ σωματικῶς εἶχε φθάσει εἰς τὴν εἰς ἀνίκηλὴν ἐντέλειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁμοίως δὲ ἔσπευσε νὰ ταπεινωθῇ καὶ ὁ Καστελμελχώρας ἐνώπιον τῆς ὑποτιθεμένης ὑπεροχῆς τοῦ μονάρχου του.

— Ἐπὶ τοῦ θρόνου, εἶπεν ὑπεσταλμένη φωνή, ἀρμόζει νὰ κάθηται τὸ κάλλος, καὶ ὁ πιστὸς ὑπῆκοος δὲν φθονεῖ τὸν βασιλέα του, δι' ὅσα ὁ θεὸς ἐχάρισε πλεονεκτήματα εἰς αὐτόν.

— Κύριοί μου, ἐκράξεν ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν, οἵτινες τὸν περιέμενον περὶ τὰς θύρας τῆς αἰθούσης του, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Βάχχον μαρτύρομαι, ὅτι τὸ χωλὸν αὐτὸ μεράκιον ἔχει μόνον τοῦ περισσότερον πνεῦμα ἀφ' ὅλους τοὺς χονδρούς ἐγκεφάλους σας ἠνωμένους. Ἄν ὁ ἀγαπητός μου Κόντης δὲν τὸν δολοφονήσῃ πρὸ δκτῶ ἡμερῶν, δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ κλέψῃ αὐτὸς τὴν θέσιν του. Ἡμπαρεῖτε ν' ἀσπασθῇτε τὴν χεῖρά μας, κύριε Κόμη.

Καὶ ὁ Ἀλφόνσος μετὰ τῆς ἀξιοπρεπείας ἐκείνης ἦτις ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς βασιλεῖς, ὅσον καὶ ἂν ἐξηυτελισθῶσιν ἄλλως τε, ἀπεχαιρέτισε τὸν νέον αὐλικόν. Ὁ δὲ Ἀδὸν Λουδοβίκος, ἔχων ἀνάγκη νὰ συνέλθῃ,

(1) Ἵνα μὴ ἐκληφθῇ ὅτι ἄνευ λόγου παριστώμεν γελιοῦσάστρον τοῦ δέοντος τὸν ἀλλόκοτον χαρακτήρα Ἀλφόνσου τοῦ ε', παραθέτομεν ἐν χωρίῳ τῆς Περιγραφῆς τῶν ἱστορικῶν αἰτίων συνέβησαν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Πορτογαλλίας ἐν ἔτει 1668, κτλ. (ἐν Παρίσις, Φραγκίσκος Κλουαίερος ὁ πρεσβύτερος, 1674), συγγράμματος συγχρόνου, καὶ κατὰ πολλοὺς λόγους ἀξιοπίστου. Εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἀναφέρεται συμβᾶν ὅμοιον τῷ προεκτεθέντι.

« . . . Διερχόμενος διὰ τῆς στενῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου Ἀλφάμ, ὁ βασιλεὺς ἀπήγγισεν τὸ ὄχημα τοῦ Μαρτίνου Κορέα Δὲ Σά, ὑποκόμης Δ' Ἀσέεκα. Ἐπειδὴ δ' ὁ βασιλεὺς ἐπροχώρει ταχέως, οἱ ὁδηγοὶ τοῦ φορείου τοῦ ἐφάναξαν πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ υποκόμης νὰ προχωρήσωσιν, ἀλλὰ προφέροντες τοσαύτας ὑβριστικὰς λέξεις, ὥστε ἐκείνοι δὲν ἐδυνήσαν νὰ τὰς ὑποφέρωσιν. Ἀμφοτέροι λοιπὸν σύροντες τὰ ἔξω, ἤλθον εἰς χεῖρας, καὶ ὁ υποκόμης ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ φορείου του διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ὑπὲρτας του, ὡς εἶχεν ἐξέλθει τοῦ βασιλικοῦ φορείου δ' Φραγκίσκος Σακείας (βασιλικὸς σκευοφυλάξ) διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους. Ὁ βασιλεὺς ἐδύνατο διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ παύσῃ τὴν συγκρούσιν, ἀλλὰ δὲν ἤθελσε, καὶ ἐπέβη μάλιστα τοῦ φορείου μετὰ τοῦ Κόντη, ἔστησε τὸ ἀγγεῖόν του εἰς τὸν τράχηλον τοῦ τετραμμηταμένου υποκόμης, καὶ ἤθελε σὺν φονεῦσαι ἂν τὸ ἀγγεῖόν του εἶχεν ἀνάψῃ. Ὁ δ' υποκόμης, ἅμα ἀνεγνώρισεν τὸν βασιλέα, ἐβρίσθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἐζήτησε συγχώρησιν. Ἀλλ' οὐδ' ἡ ὑπόκλησις αὕτη, οὐδ' ἡ ἀθωότης του ἀπέτρεψαν τὸν βασιλέα τοῦ νὰ τὸν εἰπῇ ὑβριστικὰς λέξεις. Ὅλοι ἐξίσταντο ὅτι ὁ βασιλεὺς περιήρχετο ἀσυνέδευτος, καὶ ὅτι ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐν δημοσίᾳ τόπῳ, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ εὐγενὴ τραπεζῖαν παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς ἀνακτορείς. Ἐκτοτε δ' ὅλοι ἐβρόνχισαν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦν γενικὸς, καὶ καθεὶς ἤρχισε νὰ φοβῆται περὶ αὐτοῦ, κτλ. κτλ.

ἀντί νὰ περιμείνῃ πλέον μετὰ τῶν ἄλλων αὐλικῶν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἤθελον νὰ καταβῇ εἰς τοὺς κήπους διὰ νὰ συλλογισθῇ ἐν ἀνάσει. Ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς ἐκεῖ, παρετήρησε τὸν Κόντην, τοξεύοντα κατ' αὐτοῦ πολέμια βλήματα, καὶ ἐκφράζοντα ζηλότυπον πείσμα. Ὁ Καστελμελχώρας ὅμως εἶχεν ἔμφυτον τὴν ἐπιστήμην τοῦ αὐλικοῦ βίου, ὅθεν καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν ὑπουργὸν βαδίσας, τὸν ἡσπάζετο μεθ' ὑποκλίσεως, καὶ τῷ εἶπεν·

— Εὐδοκεῖ ὁ Κύριος Βιντιμίλλης νὰ μοὶ χορηγήσῃ βραχεῖαν ἀκρόασιν;

— Ὅχι· τῶρα, ἀπεκρίθη ὁ Κόντης ξηρῶς.

— Τοῦτο ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἀπήντησεν ὁ Καστελμελχώρας, κλίνας ἐκ νέου μέχρις ἐδάφους, ἀλλὰ μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν, καὶ ὑπερηφάνειαν μᾶλλον ἐκφράζουσαν. — Μετὰ μίαν ὥραν θέλω περιμείνει τὴν ὑμετέραν εὐγένειαν εἰς ἕτι δῆποτε μέρος τοῦ κήπου εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ προσδιορίσῃ.

Ἐκπλαγείς τότε ὁ Κόντης διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἠτήνησε τὸν νέον Κόμητα· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ἠγόνησε βλέμμα ὑπεροπτικόν.

— Καὶ ἂν, κύριέ μου, δὲν ἤθελα νὰ σὰς χορηγήσω αὐτὴν τὴν συνέντευξιν; ἐρώτησεν ὁ αὐλικός.

— Δὲν θὰ ζητήσω δευτέραν.

— Τῷ ὄντι;

— Εἶμαι ὁ πρωτότοκος Σούζας, κύριε Κόντη.

— Καὶ Κόμης Καστελμελχώρας, τὸ ἤξεύρω... Ἐγὼ δὲ εἶμαι ἀπλοῦς μόνον εὐγενής. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς μὲ ὠνόμασεν ἱππότην τοῦ Χριστοῦ, διοικητὴν τῆς Ἀλγάρβας, καὶ πρὸς ἑδρὸν τῶν Βίκοσιτεσσάρων.

— Ὅ,τι ἔπραξεν ὁ βασιλεὺς ὡν ἀνήλιξ, δύναται νὰ τὸ ἀνατρέψῃ ἡ ἀντιβασίλισσα.

— Δὲν τολμᾷ.

— Δὲν πρέπει, κύριε Βιντιμίλλη, νὰ ἔχῃτε πεπειθῇσιν εἰς τὴν ἀπένειαν τοῦ χαρκτηῆρος γυναικὸς, ἥτις κατέκτησε τὸν θρόνον. Ἀλλὰ μᾶς βλέπουν ἐδῶ. Ποῦ νὰ σὰς περιμείνω μετὰ μίαν ὥραν;

— Εἰς τὸ ἄλλος τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶπεν ὁ Κόντης. Θέλω ἔλθει.

Ὁ Καστελμελχώρας ἔχαίρεισεν ἀμέσως καὶ κατέβη εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων.

— Ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ παρὰ τῷ βασιλεὶ καὶ παρὰ τῷ εὐνοουμένῳ του! ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους οἱ αὐλικοὶ ἐξιστάμενοι. Οὐαί! Ὁ χωρικός ἐκεῖνος εἶναι ἀπὸ ἡμᾶς ἐμπειρότερος.

Z'.

Ἀνήτυχος ὁ Κόντης καὶ σύννοος διέσχισε τὸν δμίον τῶν αὐλικῶν, περιμενόντων τὴν ὥραν καθ' ἣν ἤθελε νεύσει ὁ βασιλεὺς νὰ τοὺς δεχθῇ, καὶ εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου, ἥτις ποτὲ δι' αὐτὸν δὲν ἐκλείετο.

— Σὰς εὐρίσχω, ἐξοχώτατε, τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ Μακαρόνης, ὅστις φέρων τὴν στολὴν βασιλικοῦ σωματοφύλακος, ἦν τεταγμένος εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ ἐνδοτέρου ἀντιθαλάμου.

— Τί μὲ θέλεις; εἶπε τραχέως ὁ Κόντης.

— Θέλω νὰ κερδίσω τὰ τετρακόσια χρυσὰ δουβλώνια, ὧς μοὶ τὰ ὑπεσχέθῃ ἡ μεγαλοδωρία σας, ἀπεκρίθη ὁ Παταῦδς.

— Μοὶ φέρεις τὸ ὄνομα ὁποῦ σ' ἐζήτησα;

— Ἐκοπίασα, κατεκοπίασα, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἐξοχότης σας θὰ μ' ἀναμείψῃ ὡς ἡ ἀνακάλυψίς μου νὰ μὴ ἦτον ἀνωφελής.

— Ἀνωφελής; ἐπανέλαβεν ὁ Κόντης.

— Δηλαδὴ ἐννοῶ παράκαιρος, διότι γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου καθὼς καὶ ἐγώ.

— Δὲν καταλαμβάνω.

— Ἡπατήθην; Τόσον τὸ καλλήτερον. Ἀλλὰ μ' ἐφάνη, Ἐξοχώτατε, ὅτι σὰς εἶδα τώρα νὰ ὀμιλῇτε μὲ τὸν νέον Κόμητα Καστελμελχώραν.

— Καὶ λοιπὸν;

— Καὶ δὲν τὸν ἐγνωρίσατε! ἐρώτησεν ὁ Παταῦδς μὲ ἀπλαστον ἐκπληξιν.

— Νὰ γνωρίσω ποῖον; τὸν κόμητα; εἶπεν ὁ Κόντης. Ἐτρελλάθης...

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, Ἐξοχώτατε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἰταλὸς, πολὺ ἐνθυμητικὸν δὲν ἔχετε. Καὶ ἂν ἐμὲ, τὸν μικρὸν ἄνθρωπον, μὲ εἶχε σημειώσει κανεὶς εἰς τὸ πρόσωπον ὡς τὴν Ἐξοχότητά σας...

— Οὔτε λέξιν πλέον περὶ τούτου, ἂν δὲν ἐβαρύνθῃς τὴν ζωὴν σου, εἶπεν ὁ Κόντης σκυθρωπὸς καὶ ὠχρίασας ἀπὸ θυμοῦ ἅμα ἀνεπλόησεν εἰς τὴν μνήμην του τὸ συμβάν τῆς προτεραίας. Ἐπειτα δ' ἐπρόσθεσεν, ὡς καθ' ἑαυτὸν ὀμιλῶν. — Ὁ Κόμης; Νὰ ἦτον ὁ Κόμης;... Τῷ ὄντι θταν εἶδα τὸ πρόσωπον τοῦ αὐθάδους ἐκεῖνου, μ' ἐφάνη ἀμυδρῶς πως... Ὡ! ναί, ναί! τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα. Ἐκεῖνος ἦτον.

Καὶ ὁ Κόντης ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον, ἤρχισε νὰ διαμετρᾷ τὸν ἀντιθάλαμον μὲ μεγάλα βήματα. Ἀλλὰ μάτην ἐσυλλογίζετο, οὐδ' ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί σκοπὸν εἶχεν ὁ Καστελμελχώρας μεταμορφωθείς κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον. Ἐπειτα δὲ διατὶ τὴν παράλογον καὶ θανάσιμον ἐκείνην ὕβριν πρὸς αὐτὸν, ὃν οἱ ἰσχυρότεροι ἔτρεμον. Καὶ ἐξυβρίσας αὐτὸν, διατὶ νὰ τῷ ζητῇ συνέντευξιν μετὰ μίαν ὥραν εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων;

— Ὁ παράφρων! Ἀλφόνσος εἶχε δίκαιον, εἶπε τόσον ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὥστε δὲν ἡμπόρεσεν ὁ Παταῦδς νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἀν ἀφήσω νὰ ζήσῃ αὐτὸ τὸ παιδάριον, αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ ὀλεθρὸς μου... Ἀς μὴ τῷ ἀφήσω καιρόν.

Σταβείς δ' ἀπέναντι τοῦ Ἀσκανίου Μακαρόνου, τὸν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν.

— Εἶσαι κατὰσκοπος ἐπιτήδειος, τὸ ἤξεύρω, τῷ εἶπε τέλος. — εἶσαι ὁμοίως καὶ μαχαιροβγάλτης ἄτρομος;

— Εἰς Φλωρεντίαν, ἀπεκρίθη ὁ Παταῦδς, ὑπῆρθε τὸν Μαρκέσιον Σανταφλώραν, ἔχοντα τὴν ὠραιότητα τῆς Ἰταλίας, καὶ ὄντα ζηλότυπον· ἐφύγετο δὲ πέντε νεανίας ἐν διαστήματι τεσσάρων μηνῶν, καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ νὰ διαφύγω τὴν ἀγχόνην.

— Εἰς τὴν Πάρμαν, ὅπου κατέφυγα, ἡ κόμισσα Ἀλδέα Ρίττη μ' ἔδωσε χίλια δίστηλα διὰ νὰ φονεύσω ἕνα τινὰ ἐξ ἀδελφόν της, ὅστις τὴν ἠνόχλει, διότι ἡ μερίς ἦν εἶχεν εἰς τοῦ ἀνδρός της τὴν διαθήκην ἦτον μεγάλη, καὶ ἐκέρδισα τῆς κομίσσης τὰ χίλια δίστηλα. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἤμην θαλαμηπόλος τοῦ Κυρίου Βωφόρτου. Ἀλλ' ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἤξεύρουσαν ν' ἀντιμάχωνται, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο καθίσταται ὄχι ἀκίνδυνον. Ἐπειτα δ' ἦλθα εἰς Λισαβώνα, διαβὰς διὰ τῆς Ἰσπανίας, ὅπου καθ' ὁδὸν ἐξαπέστειλα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἕν προπετὲς δικαστικὸν γραμματίδιον ἡ δὲ ὁδὸς, ὡς τοὺς λέγουσιν ἐκεῖ, φαντασθὲν νὰ νυμφεῖσθῃ τὴν θυγατέρα τοῦ δικαστοῦ ἡ Ἀλκὰδου παρὰ τὴν γνῶμην αὐτοῦ. Εἰς τὴν Πορτογαλίαν ὅμως τίποτε ἀκόμη δὲν ἔκαμα, καὶ εἰμὶ ὁ ταπεινόςτατος δοῦλος τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος.

Ταῦτα δὲ ὁ Μακαρόνης εἰπὼν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ταπεινῶτα, ἀνέστριψε τὸν μύστακά του, καὶ ἐφιλάφησε τὴν λαβὴν τῆς μακρᾶς του μαχαίρας.

(ἀκολουθεῖ.)